

Egyszer a bírói előmenetelről beszélgettem **Kovács Tamás** körzeti játékvezetővel és elmesélte, vizsgán azt a kérdést is **meg kellett megválaszolnia, hogy mit tesz akkor, ha a mérkőzés alatt kinő egy fa a pálya közepén**

. Amellett, hogy könnyes szemmel röhögtünk a banális lehetőségen, és az égis éró paszulyt is odaképzeltük a sétatéri stadionba, rengeteg kérdés merült fel bennem a játékvezetéssel és a körzeti bajnoksággal kapcsolatban.

Például, hogy egy fiatal fiú miért dönt úgy, hogy labdarúgó helyett játékvezető lesz, hogyan bírja, amikor mindennek lehordják a szurkolók, vagy egyáltalán hogyan válhat egy udvarhelyi kissrác játékvezetővé. Tamással ezekre a kérdésekre kerestük a választ, de még azelőtt elmondta, ha kinő egy fa a pályán a mérkőzés alatt, a bírónak meg kell állítania a játékot és a hazai csapattal újra játékképpessé kell tetetnie a pályát, különben 3-0 arányban nyernek a vendégek.

Hogyan kezdte érdeklődni a foci iránt?

Még a suliban kerestek meg edzők, hogy a gyerekeknek indulnak edzések, és akinek van kedve, az menjen, úgyhogy másodikos koromban meg is próbáltam. Egészen tizenkettődik

koromig, tehát tíz éven keresztül fociztam. Sok csapatot megjártam, az ISK-ban, a Budváiban is játszottam, ezeken belül a saját korosztályomban, de nagyobbakkal, kisebbekkel is.

Miért maradt abba a foci? Miért dönt úgy egy fiatal srác, hogy labdarúgó helyett játékevezető lesz?

Mivel már tizenkettedikes voltam, választanom kellett, a focizás helyett a továbbtanulást választottam, elmentem Kolozsvárra, egyetemre. Akkor már a tizennyolcat betöltöttem, úgyhogy ifjúságiban nem tudtam volna játszani, és azt hogy csapatot keressek Kolozsváron, már nem akartam. Udvarhelyen sem volt akkor semmi kilátásban a nagypályás foci terén, csak utána lett. Futsalozni nem vágytam, nem tartottam volna előrelépésnek, sőt... **szerintem a nagypályás az igazi foci.**

Bíráskodni már szerettem volna korábban is, de annak idején az edzőnk nem említette, hogy van erre lehetőség, így nem foglalkoztam vele. Aztán megismertem több velem egyidős srácot, aki már bíráskodott, ki akartam próbálni, hogy milyen. Tetszett, hogy **így nem a játékos leszek, hanem** az, aki döntéseket

hoz, és kezeli a meccset.

Hogyan próbáltad ki magad, hova lehet menni, ha az ember bíraskodni szeretne?

Az Udvarhelyi Játékvezetői Kollégium nagyjából minden évben indít tanfolyamot, ennek **Fodor József**

az elnöke. Van a tanfolyamnak egy elméleti része és egy gyakorlati. Az első négy vagy hat hétben hetente egy alkalommal van az elméleti oktatás, ezalatt átveszik a Legiile Jocului című könyvet, ami konkrétan a szabályokról szól. Románul tanuljuk, mivel az országban többnyire románul is vizsgázunk.

Miután átadták az anyagot, következett a gyakorlati teszt, ami egy Cooper futás volt. Ez azt jelenti, hogy 12 perc alatt minimum 2700 métert kell szaladni. Ezután jött az elméleti vizsga, amelyen meg kellett írunk a hatost. Ha ezeket mind teljesíted, „stagiar” kategóriás bíró leszel, eszerint ifjúsági mérkőzéseken és a körzeti bajnokságokban vezethetsz meccseket, tehát hetedik, hatodik, ötödik ligában.

Innen, hogyan lehet feljebb kerülni?

Ezután már nincsen tanfolyam, hanem újabb elméleti és fizikai tesztek következnek minden szintlépésnél, annyi a különbség, hogy minél feljebb szeretnél kerülni, annál magasabb az átmenő jegy.

Persze, megvannak a különböző kritériumok, hogy vizsgázhass. Például, **ha egy lépcsőt szeretnél feljebb lépni a ranglétrán**

, el kell töltened egy bizonyos időt az előző lépcsőfokon és meg kell lennie egy meghatározott meccs számodnak is.

Amikor
szépen
szépen

Amikor
szépen
szépen